

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 27 maja 2011 r. w przedmiocie niepodjęcia działań zaradczych po tym, jak Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich doszedł do wniosku, że decyzja podjęta przez Komisję w listopadzie 2006 r. by wybrać produkty i usługi innej spółki są niezgodne z właściwymi przepisami prawa UE o zamówieniach publicznych;
- zasądzenie od Komisji odszkodowania na rzecz skarżącej z tytułu szkód poniesionych w wyniku decyzji z listopada 2006 r.;
- zasądzenie od Komisji odszkodowania na rzecz skarżącej w wysokości 1 000 000 EUR z tytułu utraty możliwości udziału w procedurach przetargowych, które Komisja unieważniła;
- zasądzenie od Komisji odszkodowania na rzecz skarżącej w wysokości 1 000 000 EUR z tytułu korzystania z praw własności intelektualnej na podstawie udzielonego zezwolenia;
- zasądzenie od Komisji odszkodowania na rzecz skarżącej w wysokości 10 000 000 EUR z tytułu szkód niepieniężnych polegających na podważeniu reputacji i wiarygodności skarżącej;
- nakazanie Komisji opublikowanie publicznego ogłoszenia informującego rynek i wszystkich użytkowników zainteresowanych CIRCA (narzędziem informatycznym umożliwiającym elektroniczną współpracę pomiędzy pracownikami lub grupami osób położonymi w różnych miejscach), że CIRCA nie jest przestarzałą platformą, że platforma opracowana przez spółkę Alfresco Software Ltd nie jest uprzywilejowaną platformą, a użytkownicy mogą swobodnie wybrać inną dowolną platformę, która może zastąpić CIRCA; oraz
- obciążenie Komisji kosztami zastępstwa prawnego oraz innymi kosztami i wydatkami poniesionymi w związku z niniejszą skargą, nawet gdyby miała ona zostać odrzucona bądź oddalona.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Komisję obowiązków wynikających z art. 27, 88, 89 i 91 rozporządzenia finansowego⁽¹⁾, jak również art. 116, 122 i 124 rozporządzenia wykonawczego⁽²⁾, dotyczących przeprowadzania przetargu ograniczonego albo nieograniczonego.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Komisję zasad niedyskryminacji i równego traktowania.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez Komisję zasady dobrej administracji oraz obowiązku uzasadnienia.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący nadużycia kompetencji przez Komisję.

-
- (¹) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, s. 1).
 - (²) Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 357, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 12 sierpnia 2011 r. — Charron Inox i Almet przeciwko Komisji

(Sprawa T-445/11)

(2011/C 290/26)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Charron Inox (Marsylia, Francja) i Almet (Satolas-et-Bonce, Francja) (przedstawiciel: P.-O. Koubi-Flotte, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem zasadniczym, stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 627/2011 z dnia 27 czerwca 2011 r.;
- tytułem pomocniczym, uznanie zawinionej odpowiedzialności Komisji za to, że nie przewidziała ona dostatecznego okresu *vacatio legis* pomiędzy ogłoszeniem rozporządzenia Komisji (UE) nr 627/2011 z dnia 27 czerwca 2011 r. a jego wejściem w życie oraz zasądzenie od Komisji na rzecz skarżących spółek następujących kwot tytułem odszkodowania:
 - w związku z poniesioną szkodą rzeczywistą:
 - na rzecz spółki Charron: 123 297,69 EUR;
 - na rzecz spółki Almet: 384 210 EUR;
 - w związku z utraconym zyskiem:
 - na rzecz spółki Charron, w odniesieniu do umowy zawartej ze spółką Suraj, kwoty 78 051,76 USD, stanowiącej równowartość 55 211,57 EUR;
 - na rzecz spółki Almet, w odniesieniu do umowy zawartej ze spółką Suraj, kwoty 69 059,18 USD, stanowiącej na dzień dzisiejszy równowartość 48 827,61 EUR;

— dalszym tytułem pomocniczym, uznanie niezawinionie odpowiedzialności Komisji za to, że nie przewidziała ona wystarczającego okresu *vacatio legis* pomiędzy ogłoszeniem rozporządzenia Komisji (UE) nr 627/2011 z dnia 27 czerwca 2011 r., a jego wejściem w życie oraz zasądzenie od Komisji na rzecz spółek skarżących następujących kwot tytułem odszkodowania:

— w związku z poniesioną szkodą rzeczywistą:

— na rzecz spółki Charron: 123 297,69 EUR;

— na rzecz spółki Almet: 384 210 EUR;

— w związku z utraconym zyskiem:

— na rzecz spółki Charron, w odniesieniu do umowy zawartej ze spółką Suraj, kwoty 78 051,76 USD, stanowiącej równowartość 55 211,57 EUR;

— na rzecz spółki Almet, w odniesieniu do umowy zawartej ze spółką Suraj, kwoty 69 059,18 USD, stanowiącej na dzień dzisiejszy równowartość 48 827,61 EUR;

— w każdym wypadku obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania oraz zasądzenie od niej kwoty 10 000 EUR tytułem udziału w kosztach zastępstwa prawnego poniesionych przez skarżące spółki.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący poważnych braków w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Komisję przed wydaniem decyzji, które doprowadziły do niedokładności w przyjętym stanie faktycznym.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań w ten sposób, że natychmiastowe wejście w życie zaskarżonego rozporządzenia nie pozwoliło skarżącym na dostosowanie do niego swoich praktyk.

Odwołanie wniesione w dniu 11 sierpnia 2011 r. przez Europejski Urząd Policji (Europol) od wyroku wydanego w dniu 26 maja 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-83/09 Kalmár przeciwko Europolowi

(Sprawa T-455/11 P)

(2011/C 290/27)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Europejski Urząd Policji (Europol) (przedstawiciele: D. Neumann, D. El Khoury i J. Arnold, wspierani przez adwokatów D. Waelbroeck i E. Antypasa)

Druga strona postępowania: Andreas Kalmár (Haga, Niderlandy)

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

— uchylene zaskarżonego wyroku i wydanie rozstrzygnięcia w sprawie w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej

a) stwierdził nieważność decyzji Europolu z dnia 4 lutego 2009 r., w której dyrektor Europolu wypowiedział umowę o pracę na czas określony zawartą z A. Kalmárem, decyzji z dnia 24 lutego 2009 r., w której dyrektor Europolu zwolnił A. Kalmára ze świadczenia pracy w okresie wypowiedzenia i decyzji z dnia 18 lipca 2009 r., w której wniesione przez A. Kalmára zażalenie zostało oddalone;

b) zasądził zapłatę przez Europol kwoty 5 000 EUR na rzecz A. Kalmára tytułem odszkodowania;

c) obciążył Europol kosztami postępowania.

— obciążenie A. Kalmára kosztami postępowania w pierwszej instancji oraz kosztami poniesionymi przez niego w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi sześć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zakazu orzekania *ultra petita* i naruszenia prawa do obrony. Zdaniem wnoszącego odwołanie Sąd do spraw Służby Publicznej badał inne zarzuty aniżeli podniesione przez A. Kalmára.
- 2) Zarzut drugi dotyczący błędnej interpretacji prawa przy okazji oceny zgodności z prawem spornych decyzji. Sąd do spraw Służby Cywilnej zastosował błędnie w szczególności obowiązek opieki i obowiązek uzasadnienia.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący błędnej interpretacji prawa przez Sąd do spraw Służby Publicznej w odniesieniu do żądania stwierdzenia nieważności. Sąd do spraw Służby Cywilnej powinien był zakwalifikować decyzję z dnia 18 lipca 2009 r. jako decyzję w przedmiocie zażalenia, które również podlega kontroli sądu.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący licznych błędów w ocenie Sądu do spraw Służby Cywilnej, który uznał, że wydając decyzję o zwolnieniu Europol „nie uwzględnił” bądź „niestarannie” uwzględnił pewne „istotne i wymagające uwzględnienia okoliczności”.
- 5) Zarzut piąty dotyczący niedostatecznego uzasadnienia zaskarżonego wyroku.
- 6) Zarzut szósty dotyczący błędnego przyznania odszkodowania.